

”והדרת פני זקן” / כ. גרסון

הדר עֲלֵתָהּ לְאוֹטוֹבוֹיֹס וְהִתְיַשְׁבָּה עַל כִּסֵּא. הָאוֹטוֹבוֹיֹס הָיָה מְלֵא מִפֶּה לֶפֶה. לֹא נוֹתַר בּוֹ מִקּוֹם רִיק לְשַׁבֵּת. לִפְתָּע, עֲלֵתָהּ לְאוֹטוֹבוֹיֹס אִשָּׁה זָקְנָה. רָאֵתָהּ הִדָּר שֶׁהַזָּקְנָה מְחַפֵּשֶׁת מִקּוֹם יְשִׁיבָה וְאֵינָה מוֹצֵאת. חֲשָׁבָה הִדָּר: ”אֲנִי בְּאַמֵּת יְכוּלָה לְשַׁבֵּת עַל הַמְדִרְגָּה”, נִגְשָׁה אֶל הַזָּקְנָה וְהִצִּיעָה לָּהּ אֶת מְקוֹמָהּ. ”אֶתְּ יִלְדָה אֲדִיבָה”, אָמְרָה לָּהּ הַזָּקְנָה כְּשֶׁהִיא נִרְגָּשֶׁת, ”קִימֵת מְצוֹת וְהִדְרֵת פְּנֵי זָקֵן”. הָאוֹטוֹבוֹיֹס הֵחֵל בְּנִסְיָעָה, עַל הַמְדִרְגָּה יְשִׁיבָה הִדָּר וְחֲשָׁבָה, ”עֲכָשׁוּ אֲנִי מִבֵּינָה מִדּוּעַ קָרָאוּ לִי הִדָּר”.